

ГНЕВЪТ
НА МАКИЕ

© Марко Стойчев, Атанас Славов, автори, 2009 г.

© Орлин Атанасов, художник, 2009 г.

Книгоиздателска къща „Труд“, 2009 г.

ISBN 978-954-528-949-1

Марко Стойчев
Атанас Славов

ГНЕВЪТ НА МАЧКИЕ

ГОЛМ ЕИЮ-ВИСВ ПНОБРАДСКИ РМН
БѢ С ДВЦИ
СОДНИ ДРМН

ПЪВЯТ В СЕТА ОБУЧЕ РМН!!!

КНИЖДЕЦКА КИЦА **trud**, 2009

Съдържание

Въведение	Кънчо Стойчев	7
Как се пръкна тази книга	Атанас Славов	9
Предговор към първото издание		13
Предговор към второто копие		15
Друг предговор		17
Том първи – София откъм черния вход		19
Пролог		20
Глава първа: Инспектор Пенчо озадачен		22
Глава втора: Петела, или Петела		23
Глава трета: Сянката във входа		25
Глава четвърта: Убитият милиц		26
Глава пета: Много важното преследване		28
Глава шеста: Кой е убитият?		30
Глава седма: Странният случай с Конорти Петела		31
Глава осма: Пешо излиза съобразителен		32
Глава девета: Човекът с многото лица		34
Глава десета: По-нататък със странната история на Конорти		35
Глава единайсета: Един лекар изчезва		37
Глава дванайсета: Дешифрирането на шифъра		39
Глава тринайсета: Цеко отново на сцената, и то за последен път!		41
Глава четиринайсета: Обискът на „Луи Леже“ 13		43
Глава петнайсета: Дедукциите на инспектор Пенчо и неговият грешен извод		45
Глава шестнайсета: Какво каза прислужникът?		46
Глава седемнайсета: На долния етаж		49
Глава осемнайсета: Разказът на кафеджията на БиНБо		50
Глава деветнайсета: Трупът в сандъка		52
Глава двайсета: Бенката		55
Глава дваiset и първа: Австралийската полиция на крак		56
Глава дваiset и втора: На борда на „Плъмб Беси“		58
Глава дваiset и трета: Тайнственият посетител		59
Глава дваiset и четвърта: Повторното изчезване на доктор Плосков		62
Глава дваiset и пета: Цецо става Цеко		63
Глава дваiset и шеста: През огледалото от другата страна		64
Глава дваiset и седма: Пенчо отново по следите		66
Глава дваiset и осма: Експлозията		67
Глава дваiset и девета: Какво даде претърсването?		69
Глава трийсета: Ужасът!!!		70

Глава трийсет и първа: Нощ в Банкя	71
Глава трийсет и втора: Една страшна новина в тишината на ориенталския салон	72
Глава трийсет и трета: Отново в ориенталския салон	74
Глава трийсет и четвърта: Номерът с грамофона	75
Том втори: Из Рило-родопските пустини и лесове	77
Интродукция: Великата родопска пустиня	78
Глава първа: Керванът	80
Глава втора: На чаршията	82
Глава трета: Среща с туземците	83
Глава четвърта: Нощ в „Трите кисели краставички“	87
Глава пета: На път	90
Глава шеста: Среща с туземците	92
Глава седма: По доспатските планини и лесове	93
Глава осма: Каваклий	96
Глава девета: Племето Ялчън	99
Глава десета: Пробуждането	103
Глава единайсета: Новият ден	107
Глава дванайсета: Новият катър на професор Харалампи	110
Глава тринайсета: Конниците с глава	110
Глава четиринайсета: Среща с туземците	111
Глава петнайсета: Нощното нападение	116
Глава шестнайсета: Пътят към свободата	120
Глава седемнайсета: В плен	125
Глава осемнайсета: Изповедта на Конорти	127
Глава деветнайсета: Ха! Ха! Ха!	129
Глава двайсета: Великият глад	131
Глава двайсет и първа: Към Арденския каньон	135
Глава двайсет и втора: Когато човек има кама	137
Глава двайсет и трета: В развалините на древния Крумовград	142
Глава двайсет и четвърта: На връх Върхът на Дълга могила	145
Глава двайсет и пета: Стенли	149
Глава двайсет и шеста: Нощ в развалините на Крумовград	151
Глава двайсет и седма: В „Бизонския район“	153
Глава двайсет и осма: На Тони му пука!	158
Глава двайсет и девета, в която ще научите как нашите герои се спасиха, какво ново нещастие ги сполетя и какво стана после	161
Глава трийсета: Разказът на Кондьо	162
Глава трийсет и първа: Батак	164
Глава трийсет и втора: Планът	168
Глава трийсет и трета: Същата участ	171

Том трети: Слънчевата система се клати	173
Пролог	174
Глава първа: В тебеширения кръг	176
Глава втора: Великото решение	182
Глава трета: Тайственият сандък	186
Глава четвърта: Около голямата маса	188
Глава пета: Граф Николсън	190
Глава шеста: Графиня Николсън	197
Глава седма: Концерт за жица и оркестър	202
Глава осма: Скулптура	210
Глава девета: Харисън подписва	215
Глава десета: „Пейнтинг хол“	219
Глава единайсета: Никълсън се занимава с литература	227
Глава дванайсета: Пресата гърми!	231
Глава тринайсета: Морски маневри	234
Глава четиринайсета: Аферата със земната ос	239
Глава петнайсета: Дневникът на лейди Джентъл	243
Глава шестнайсета: Еба ни се мамата!	244
Глава седемнайсета: На Венера	246
Глава осемнайсета: Напред към назад!	252
Глава деветнайсета: „Една бъчва ром за тази фокмачта, момчета!“	255
Глава двайсета: Смъртта на Джентъл	259
Глава дваисет и първа: Към Вега	261
Глава дваисет и втора: Сънят за Джон Боля	262
Глава дваисет и трета. Тази глава носи заглавието: „По-нататъшните събития в Урумгарла“	264
Глава дваисет и четвърта: Смъртта на Боримечката	266
Глава дваисет и пета: Краят на едно въстание	268
Глава дваисет и шеста: Ех ти, Рус широка!	269
Глава дваисет и седма: Краят на един израилтянски революционер	271
Глава дваисет и осма: Чакалнята	279
Глава дваисет и девета: Разказът за Ада	282
Глава трийсета: Най-страшното	285
Глава трийсет и първа: Отново заедно	285
Глава трийсет и втора: В мазата на приказките	286
Глава трийсет и трета: И утре е ден!	287
Епилог първи	292
Увод на „Гневът на мачките“	294
Гневът на мачките и ние	298
Приложение първо	299
Приложение второ	302

Въведение

Настоящия ръкопис намерих в архива на баща ми – Марко Стойчев (известен най-вече като по-малкия брат Мормарев), след като почина през януари 2006 г. Става дума за самиздат пар екселанс – огромна картонена корица, облечена в шик кариран плат в доминиращо зелено; пълен паноптикум на намираните по онова време листове за пишещата машина, включително пилор; оригинални рисунки и илюстрации, изрезки и колажи; залепени тук-таме на гърбовете на страниците пликосе с изненади – било то ценни напътствия към текста, забележки към читателя, очила за стереовиждане и какво ли не още. Жалко, че това „народно творчество“ не може да се публикува в оригиналния му и уникален вид. Впрочем оригиналите са били два – по един за всеки от гениалните му автори, но вторият, по думите на Наско Славов, е изгорял. Трябва да му вярваме – това е бил неговият екземпляр.

Аз много се смях на текста, но при мен вероятно това е генетически недостатък. Затова дадох ръкописа на няколко приятели, все изявени литератори. Няма да им казвам имената не защото са изявени, а защото са приятели. Меко казано, получих разнопосочни мнения, включително противоположни. Объркан, се обадох на Бате Райчо Радулов (редактора на всички томове и книги на татко и чичо Мориц, които успях да издам в последните три години, та едната даже десет седмици бе на върха на класацията на вестник „Труд“). Споделих му, че някои казват, че това не е литература. Той беше лаконичен: „А какво е литература?!“

Може би бъркам, но взех решение да публикувам ръкописа. По въпросите на литературата не смея да се изказвам. Сигурен съм обаче, че ръкописът има историческо значение в смисъл, че след като има хора, които тогава това са написали, можем малко по-малко да се срамуваме от определени години от историята ни. Онова време, както и всяко време, не е нито само черно, нито само бяло, тъй като черно-бял живот не съществува. Поне така твърдеше татко, който не успя да стане нито комунист по онова време, нито антикомунист по това време. Той твърдеше, че всяко време трябва да бъде осмивано и че никога не бива да се смеем само на слабия. На него винаги трябва да помагаме.

Ноември 2009 г.

Къню Стойчев

Как се пръкна тази книга

Бяха годините на преминаването от тормоза на съучениците ни „чифутчета“, като бяхме в прогимназията, към тормоза на бащите ни „кръвопийци“, като бяхме в университета. Ние пък бяхме една шепа уплашени врабченца в първи курс английска филология.

Преподавателите ни бяха по-малко объркани от нас. Марко Минков – един от осемте ръководни учени на световния съюз на Шекспиристите – го пратиха на едномесечен курс по марксизма някъде в провинцията, а ние трябваше да се готвим за изпит по световна литература по учебника на Морозов, в който пишеше, че Хамлет се самоубил, понеже международното работническо движение още не било организирано и затова не виждал изход от положението.

Деляха ни на учебни групи по четирима, за да сме под наблюдението на БНСС (или каквото беше там) и на отчет дали вървим в правилната посока.

На взната ни обаче по него време висеше със страшна сила грандиозен небесен контрабаланс. Среца ме на входа на университета – как му беше името? – (един баскетболист от френска филология) и на врата му два огромни цирея. Шията му се изкривила. Ужас! „От какво е това нещо, бе?“ „От секса!“ – отговаря Джурлата. (Сетих се. Джурлата беше!) Хилим се. „От много секс ли?“ И той отговаря напълно сериозно: „От много секс ли, от малко ли – все то! Всичкото е от секса!“ И умираме от смях!

Хамлет се бил самоубил от липсата на активно работническо движение! Минков трябвало да учи за преминаването от ко-

личеството в качество! Дрън-дрън! Самоубил се от недостиг на секс! На другия пък количеството му не преминава в качество!

Нашата учебна група бяхме четирима души. Теди Данев (на Стоян Данев, министър-председателя на България, внукът). Сетне Благой Тренев (брат му като френски шпионин беше в затвора). Марко (баща му беше офицер „войнолюбец“ от запаса). Аз (баща ми беше в затвора като английски шпионин). Има ни на една снимка как пердашим под кестените по булевард „Цар Освободител“ (булевард „Руски“) от долу, откъм булевард „Бенито Мусолини“ (булевард „Евлоги Георгиев“) на фона на Софийския университет и се хилим като новородени кратуни.

Какви времена бяха! Теди един път ме заведе да се пъхнем под Аулата на университета (входчето беше зад катедрата на преподавателя под стълбата за балкона) и гледахме какви ли не складчета и килерчета, и се качихме нагоре под върха на университета. София беше в краката ни! Витоша. Стара планина. Гората от покриви. Парламентът. Борисовата градина. „Паркът на свободата“ всъщност. Той – скиор, аз – турист! Сърцата ни хвъркнаха възбог! Обиколихме по елипсата на покрива, Теди застана на запад към парламента, аз на изток към Военното училище и се изпикахме едновременно. Осветихме – както го обявихме тогава – вододела между Изтока и Запада на планетата. Теди май не обича това да се споменава.

Учебната ни група учеше ту тук, ту там, и в стаята на Теди, дето учехме, аз пък поставих световния рекорд по пускане на плонка от високо, който да се помни и след смъртта ми... Надвесвахме се от прозореца, пускахме книжни лястовици, някакъв пианист с часове повтаряше един и същи пасаж откъм колелото на трамвая. Тъпо, тъпо, тъпо... И ето че на долния етаж едно момченце гледа от прозореца и аз казах на Марко и Багата, че ще му се изплюя на главата, но то взе, че се дръпна навътре. Да пусна плонката отвесно, вече нямаше да стане! Наредихме се четиримата на рамката на нашия прозорец. Аз се показах навън, колкото мога, без да падна, и проточих бавно огромна, сочна плонка. Точно преди да капне, дръпнах устата си навътре и тя не падна отвесно, а под ъгъл навътре. Плъкна право на остриганото теме на момчето!

Сърцето ми пак се разтупа! Бяхме двайсетина души в клас и беше нетърпимо понякога. Нито можеш да преминеш от количество в качество, нито да се покриеш с циреи от секс, нито да помогнеш на Хамлет да дочака международното работническо движение. И с Марко решихме да напишем по време на лекции един „Епохален роман“. Всичко тогава беше епохално! Както и да е. Той пише една глава в едното къше на учебната стая, аз – в другото, и сюжетът се объркваше, защото единият не знаеше какво пише другият. През следващата лекция се опитвахме да закръпим работата, но още повече се объркваше.

Давай! Пишем епохален роман, защото всичко тогава беше епохално! „Колониалните магазини“ вече се казват „Нармаг“. Ресторантчетата – „Хоремаг“, „Гранитоид“ се казва „Горубсо“. София откъм задния вход! Престъпният свят е смазан! По улиците на столицата летят линейките на „Софнартрансрануб“, т.е. „Софийски народен транспорт за ранени и убити“. Действието се плъзва из Рило-родопските пустини и лесове. Планините вибрират от воя на гайдите! Алчните капиталисти на „Уолстрийт“ изправят света пред пълен крах. Слънчевата система се клати! Избират за президент на САЩ Антон Горчилов!!! Свършено е!

(Кой е Антон Горчилов ли? Състудент, който най-много се смееше, като четеше новонаписаните глави на „Гневът на мачките“. Смееше се на глас и често го гонеха от час за това.)

Венера връхлита да падне върху Земята, но от пътуване в пространството преминаваме в пътуване във времето!

Не трябваше да го разказвам. Нищо.

И не се мъчете да помните кой кой е и чии са тези имена в книгата, защото ги ринехме отдето падне и ги хвърляхме в действието с кюмюрджийска лопата.

Такива бяха времената. Цецо, Мецо!... Не беше важно кой кой е и какъв е, а кой служи и кой спъва прогреса на човечеството! Какво става, е важно! Какво става с борбата за мир!!!

Ръкописът на романа бе преписан от брата на Марко, който праскаше на пишещата си машина и умираше от смях.

Издадохме „Гневът на мачките“ в два екземпляра. Подвързах ги, като обших корицата с две стари ризи. На зелени и лилави и на пембени и зеленикави квадратчета. Турихме илюстрации и рисунки.

Беше божествено!

Като оня старец, дето го питали кога е било най-щастливото време в живота му, и той, дето мислил, мислил и казал: „По времето на Стамболов“. И те като го упрекнали как може да харесва времето на такъв убиец, той им казал, че било, защото по него време врагът му бил цирей връз цирей. (Сещате ли се к’во казваше Джурлата за цирейте!?)

Чакай, чакай!

Вие пък да не решите, че сме били хулигани и простаци и сега само се извинявам и го увъртам. Всичко, което се споменава в „Гневът на мачките“ като наша благородна мотивация, бе постигнато и надминато. Този сценарий за игрален филм, дето Марко му пише заглавието по него време, избухна в кариерата му на най-популярния български сценарист. „Братя Мормарев!“ Сещате ли се? А моят лингвистичен анализ на турсунлийските човекоядци ме доведе до върха на семиотиката: два тома в Полската академия на науките през миналия век и един в България през този век, на издателство „Просвета“.

Много ми е мъчно за Марко.

Август 2009 г.

А Славоз